

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Mgr. R. D.,** zastoupeného Mgr. et Mgr. Radimem Dostalem, advokátem, se sídlem Palackého 168 - "Na Rybárně", Vsetín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2007, č. j. KUOK 41826/2007, sp. zn. KÚOK/35198/05/ODSH - SD/310, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2012, č. j. 58 A 60/2011 - 166,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2007, č. j. KUOK 41826/2007, sp. zn. KÚOK/35198/05/ODSH - SD/310, bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 23. 3. 2005, č. j. AŘ/5323/04 - Ti, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a byla mu uložena pokuta 3000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne ze dne 5. 8. 2010, č. j. 58 Ca 35/2007 - 99, a ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2010, č. j. 58 Ca 35/2007 - 122, tak, že se rozhodnutí žalovaného zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení a o náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení ve výši 26 681 Kč. Krajský soud vycházel z posouzení, zda bylo zástupci stěžovatele doručeno prvoinstanční správní rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že prvoinstanční správní rozhodnutí nebylo zástupci žalobce řádně doručeno, neboť nebyly splněny podmínky pro aplikaci fikce doručení podle ust. § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., zákon o správním řízení (dále jen „správní řád“).

[3] Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal kasační stížnost žalovaný. O kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 As 14/2011 - 141, v němž dospěl k závěru, že podmínky pro aplikaci fikce doručení byly v projednávaném případě splněny. Nejvyšší správní soud přitom vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 As 53/2008 - 100, ze kterého vyplývá, že se uplatní domněnka, že se adresát zásilky na doručovací adrese zdržuje a pokud adresát zásilky brojí proti nastoupení fikce doručení, je jeho procesní odpovědností přednést tvrzení, kde se v době doručování zdržoval a toto doložit patřičnými důkazy. Teprve pokud je takové tvrzení ze strany adresáta zásilky vzneseno, ověří si správní orgán jeho pravdivost v duchu zásady materiální pravdy za použití zásady vyšetřovací. V projednávané věci přitom Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel ve svém odvolání ani v jeho doplnění neuvedl, kde se jeho zmocněnec zdržoval ani nenavrhl v poměrně dlouhém mezidobí od podání dovolání do rozhodnutí o odvolání jiné důkazy k prokázání skutečnosti, že se jeho zmocněnec nezdržoval v době doručování na uvedené doručovací adrese kromě důkazu výslechem otce jeho zmocněnce. Stěžovatel své tvrzení upřesnil teprve při jednání před krajským soudem, kde uvedl, že jeho zmocněnec se zdržoval v rozhodné době v Thajsku na zahraničním zájezdu na dobu asi tří týdnů, přičemž přesnou dobu si nevzpomíná.

[4] Nejvyšší správní soud přitom rovněž zdůraznil, že stěžovateli muselo být zřejmé, že prokazování jeho tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce na doručovací adrese bude tím problematičtější, čím delší doba uplyne. Nejvyšší správní soud konstatoval markantní procesní pasivitu stěžovatele v tomto směru, která vedla k tomu, že žalovaný neměl možnost posoudit věrohodnost stěžovatelova tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce v době doručovaní na doručovací adrese. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že nelze vytýkat žalovanému, že při rozhodování od odvolání nepřihlédl ke tvrzení stěžovatele ohledně nezdržování se jeho zmocněnce na adrese pro doručování, neboť toto tvrzení nebylo konkretizováno natolik dostatečně, aby je bylo možno považovat za právně relevantní.

[5] Nejvyšší správní soud dále přihlédnul k tomu, že stěžovatel ani jeho zmocněnec se správním orgánem prvního stupně řádně nespolupracovali a nevyvíjeli takovou procesní aktivitu, která by mohla vést k řádnému objasnění skutkového stavu, resp. usnadnění průběhu řízení. Při tom vyšel Nejvyšší správní soud mimo jiné také z údajů z výpovědi zmocněnce stěžovatele, Mgr. H., v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že ani stěžovatel ani jeho zmocněnec neuvědomili správní orgán o tom, že se zmocněnec stěžovatele bude zdržovat po určitou dobu v zahraničí, ani

neuvědomili správní orgán o tom, že se Mgr. H. zdržuje již od roku 2000 v Praze a nesdělili adresu, na níž by mu mohlo být do Prahy doručováno. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že sám stěžovatel a jeho zmocněnec tak svou nesoučinností ve správním řízení komplikovali průběh řízení a doručování písemností.

[6] Nejvyšší správní soud tedy předchozí rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Krajský soud rozhodl v navazujícím řízení rozsudkem ze dne 22. 3. 2012, č. j. 58 A 60/2011 - 166, kterým žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a stěžovatel je povinen zaplatit České republice na účet krajského soudu částku 8 388 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

[8] V tomto rozsudku vycházel krajský soud, pokud jde o otázku, zda bylo stěžovateli prvoinstanční rozhodnutí doručeno fikcí, ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného ve zrušujícím rozsudku. Dále krajský soud uvedl, že na těchto závěrech by nic nemohla změnit ani stěžovatelem navrhovaná jeho dodatečná výpověď o tom, kde se fakticky zdržoval v době doručování on a jeho zástupce, jakož i navrhovaná svědecká výpověď Mgr. H.. Proto krajský soud tyto důkazní návrhy nepřipustil.

II. Kasační stížnost

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 3. 5. 2012, kterou doplnil podáním ze dne 22. 8. 2012. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Ve své kasační stížnosti stěžovatel nejprve zrekapituloval obsah svojí žaloby ke krajskému soudu a předchozí rozhodnutí ve věci. Poté uvedl, že je si vědom, že nemůže uplatnit takový stížní bod, o kterém si již Nejvyšší správní soud učinil úsudek, ale přesto se ještě před uplatněním právně relevantních námitek cítí být nucen vyjádřit se k předcházejícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu a postupu Nejvyššího správního soudu v předchozím řízení o kasační stížnosti.

[10] Dále stěžovatel uvedl vlastní stížnostní body. Podle názoru stěžovatele ani krajský soud ani Nejvyšší správní soud se v žádném stádiu soudního řízení nevypořádali s některými žalobními body. Jedná se o námitku, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neumožnili stěžovateli seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to před vydáním rozhodnutí, čímž porušily ust. § 33 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel se domnívá, že na základě předcházející judikatury k tomuto porušení přihlíží soud ex offo. Dále jde o námitku, že přesto, že stěžovatel měl ve správním řízení zmocněnce s procesní plnou mocí, Magistrát města Olomouce zkoumal, zda se adresát v době doručování zdržuje v místě doručování pouze u stěžovatele a nikoliv u jeho zástupce. Dále se jedná o námitku, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v provedeném dokazování, neboť ani žalovaný ani Magistrát města Olomouce neprovedl žádné dokazování ohledně námitky spočívající nemožnosti aplikace fikce doručení. Přitom argument žalovaného, že výslech zástupce neprovedl, neboť tento výslech nenavrhl zástupce sám ale stěžovatel, je irelevantní.

[11] Stěžovatel též namítá, že krajský soud ani v jednom z provedených řízení vůbec neodůvodnil, proč neprovedl důkazy navržené stěžovatelem, kromě výslechu Mgr. H., který byl proveden pouze v prvním řízení.

[12] Podle názoru stěžovatele napadený rozsudek krajského soudu trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť krajský soud v jeho odůvodnění pouze odkázal na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by uvedl, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil, resp. co bylo podkladem jeho rozhodnutí, jak dospěl ke zmíněnému skutkovému stavu a proč neprovedl navržené důkazy.

[13] Stěžovatel rovněž upozorňuje, že jako žalobní bod uvedl, že správní orgán prvního stupně konzultoval svůj postup se správním orgánem druhého stupně a tím popřel princip dvojinstančnosti správního řízení. To vyplývá z úředního záznamu na č. l. 37 správního spisu, z něhož vyplývá, že správní orgán prvního stupně konzultoval svůj postup ve věci doručení originálu rozhodnutí na základě žádosti (odvolání) stěžovatele ze dne 2. 10. 2005.

[14] Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň požaduje náhradu nákladů řízení ve výši odměny za dva úkony právní služby a dvakrát „režijní paušál“ ve výši 300 Kč, vše navýšeno o DPH, a též náhradu zaplaceného soudního poplatku.

[15] Stěžovatel též zaslal Nejvyššímu správnímu soudu podáním ze dne 21. 8. 2012 své osobní vyjádření. V tomto podání stěžovatel podrobně popsal okolnosti spáchání přestupku a uložení pokuty, přičemž polemizoval s údajným pokynem policejního ředitele, který byl při uložení pokuty aplikován. Dále stěžovatel popisoval okolnosti přestupkového řízení a skutečnosti, ze kterých vyplývalo, že spolupracoval ve správním řízení se správními orgány.

[16] Stěžovatel v tomto podání také polemizoval se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ohledně neuplatnění tvrzení ohledně fikce doručení, přičemž zopakoval námitku ohledně konzultace mezi správním orgánem první a druhé instance a nevyzvání k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Stěžovatel dále popisuje svůj postup, kterým se domáhal vydání rozhodnutí žalovaného a uvádí, že celý postup správního orgánu na něj činil dojem šikanózního jednání.

[17] Stěžovatel dále polemizuje se závěry Nejvyššího správního soudu o nedostatečné součinnosti vyslovenými v předchozím zrušujícím rozsudku ohledně jednání stěžovatele a jednání Mgr. H. ve správním řízení. Stěžovatel též namítá, že Nejvyšší správní soud si počínal se zásadou volného hodnocení důkazů, když hodnotil odlišně důkaz, který sám neprovedl (tedy svědeckou výpověď Mgr. H. v prvním řízení před krajským soudem). Nejvyšší správní soud podle názoru stěžovatele hodnotil Mgr. H. jako nedůvěryhodného. Podle názoru stěžovatele též Nejvyšší správní soud rozhodl odchylně od své předchozí judikatury, neboť přehlédl, že podle citované judikatury měl žalovaný vyzvat stěžovatele podle § 19 odst. 3 správního řádu k tomu, aby odstranil nedostatek podání spočívající v tom, že stěžovatel neuvedl, kde se Mgr. H. v době doručování rozhodnutí zdržoval. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud v novém řízení odmítl provést důkaz výpovědí Mgr. H., který měl předložit fotografii ze země, kde pobýval době doručování rozhodnutí

správního orgánu první instance, opatřenou datovou stopou. Stěžovatel však uvádí, že opomenul kontrolovat protokolaci, aby v ní byl důvod výslechu svědka výslovně uveden.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti a osobnímu vyjádření stěžovatele vyjádřil podáním ze dne 4. 10. 2012. Žalovaný uvedl, že ohledně stížnostních bodů 1, 2, 3, 6 setrvává na svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 3. 2008. Jde většinou o velmi obecnou argumentaci stěžovatele, na kterou lze stěží konkrétně reagovat, navíc některé body jsou v rozporu se spisovým materiálem. Body 4 a 5 kasační stížnosti jsou podle názoru žalovaného vyvráceny obsahem napadeného rozsudku krajského soudu. K osobnímu vyjádření stěžovatele žalovaný uvádí, že toto vyjádření pouze dokresluje snahu stěžovatele a jeho zástupce jakýmkoliv způsobem zpochybnit všechna rozhodnutí, ať již správních orgánů nebo krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, včetně zpochybnění jejich erudice i za cenu nevhodných invektiv. Žalovaný závěrem uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s). Přípustnost kasační stížnosti v tomto konkrétním případě však Nejvyšší správní soud posuzoval i ve světle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost, která směřuje jen proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[20] Judikatura týkající se ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vztahuje zásadně na případy, kdy kasační stížnost podává opětovně tentýž účastník řízení, tedy ten, jehož kasační stížnosti bylo ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vyhověno. I z tohoto důvodu judikatura užívá termín *opakovaná* kasační stížnost (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165). Ve vztahu k druhému účastníku řízení, tedy tomu, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal, by bylo ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelné v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným“ (srov. již citované usnesení č. j. 1 As 79/2009 - 165).

[21] V nyní projednávané věci se tedy Nejvyšší správní soud nemohl, pro jejich nepřípustnost, zabývat námitkami stěžovatele, které směřovaly proti závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným v předcházejícím rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud se proto nezabýval námitkou stěžovatele, že žalovaný neprovedl žádné dokazování ohledně námitky spočívající v nemožnosti aplikace fikce doručení. Tuto otázku Nejvyšší správní soud osvětlil ve svém předcházejícím zrušujícím

rozsudku (srov. bod 3 odůvodnění). Zde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovanému nelze vytýkat, že neprovedl dokazování k tvrzení stěžovatele, že se jeho zmocněnec nezdržoval na adrese pro doručování, neboť toto tvrzení nebylo dostatečně konkretizováno, resp. stěžovatel neuvedl, kde se jeho zmocněnec zdržoval.

[23] Z důvodu nepřípustnosti dané tím, že tuto otázku již Nejvyšší správní soud řešil ve svém předcházejícím zrušujícím rozsudku, se také Nejvyšší správní soud blíže nezabýval některými námitkami stěžovatele obsaženými v jeho osobním podání soudu ze dne 21. 8. 2012. Jedná se zejména o polemiku stěžovatele se závěry Nejvyššího správního soudu ohledně neuplatnění tvrzení ohledně fikce doručení a o polemiku stěžovatele ohledně závěru Nejvyššího správního soudu o nedostatečné součinnosti stěžovatele a jeho zmocněnce Mgr. H. ve správním řízení. Zde Nejvyšší správní soud toliko obiter dictum uvádí, že nehodnotil výpověď svědka Mgr. H. v prvním řízení před krajským soudem jako nevěrohodnou, naopak vyšel z informací uvedených Mgr. H. v této výpovědi a vyvodil z nich určité závěry. Informace poskytnuté Mgr. H. v této výpovědi tedy nehodnotil Nejvyšší správní soud odlišně od krajského soudu, pouze na jejich základě v souvislosti s dalšími informacemi (zejména informacemi ze správního spisu) dospěl k závěru o nedostatku součinnosti stěžovatele a jeho zmocněnce ve správním řízení.

[24] Nejvyšší správní soud se rovněž nemohl z důvodu nepřípustnosti takové námitky zabývat námitkou stěžovatele ohledně odchýlení se od své předchozí judikatury ve svém předchozím zrušujícím rozsudku. Pokud by Nejvyšší správní soud hodnotil tuto námitku stěžovatele meritorně, přezkoumával by tak své předchozí posouzení konkrétní právní otázky ve svém předchozím zrušujícím rozsudku.

[25] Pokud stěžovatel ve svém osobním podání soudu namítá, že krajský soud odmítl v novém řízení po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu provést důkaz svědeckou výpovědí Mgr. H., který měl předložit datovanou fotografii ze země, kde pobýval v době doručování prvoinstančního správního rozhodnutí, je třeba konstatovat, že krajský soud již byl v této době v otázce, zda nastala fikce doručení prvoinstančního správního rozhodnutí, vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu v jeho předchozím zrušujícím rozsudku (srov. ust. § 110 odst. 4 s. ř. s.), že fikce doručení v projednávané věci nastala. Proto by již jakékoliv dokazování ohledně zdržování se zmocněnce stěžovatele na doručovací adrese bylo nadbytečné. Krajský soud tak správně rozhodl, že navržený důkaz svědeckou výpovědí Mgr. H. neprovede, neboť je v uvedené právní otázce vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. str. 7 odůvodnění rozsudku krajského soudu).

[26] Nejvyšší správní soud se též nezabýval námitkami stěžovatele obsaženými v jeho osobním podání ze dne 21. 8. 2012, které nesměřovaly proti rozsudku krajského soudu napadenému kasační stížností. Jde zejména o okolnosti spáchání přestupku a uložení pokuty, včetně stěžovatelovy polemiky s pokynem policejního ředitele, a dále o stěžovatelovo tvrzení, že postup správního orgánu na něj dělal dojem šikanózního jednání.

[27] V nyní posuzované kasační stížnosti stěžovatel namítá, že se krajský soud v původním řízení ani v novém řízení po zrušení předcházejícího rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem s některými žalobními námitkami. Vzhledem k tomu, že první kasační stížnost podával žalovaný proti rozsudku, kterým městský soud

stěžovateli vyhověl a napadené správní rozhodnutí zrušil, mohl stěžovatel poprvé uplatnit tyto námitky až ve své nyní předložené kasační stížnosti. Z tohoto důvodu shledává Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost přípustnou.

[28] Pokud jde o stěžovatelovu námitku, že dokazování ohledně nemožnosti aplikace fikce doručení neprovedl ani správní orgán prvního stupně (Magistrát města Olomouce), je třeba konstatovat, že správní orgán prvního stupně ani nemohl takové dokazování provést v okamžiku, kdy již považoval své rozhodnutí za doručené fikcí a správní řízení tak již bylo ukončeno. Stěžovatel ostatně ani neuvedl, jak a na základě čeho by podle jeho názoru měl správní orgán prvního stupně takové dokazování provést.

[29] Námitka stěžovatele, že ačkoliv měl ve správním řízení zástupce s procesní plnou mocí, správní orgán prvního stupně zkoumal, zda se adresát zdržuje v místě doručování pouze u stěžovatele nikoliv u jeho zmocněnce, je velmi obecná. Stěžovatel neuvedl, při doručování jaké konkrétní písemnosti se měl správní orgán prvního stupně chybně zabývat nastáním fikce u stěžovatele místo u jeho zmocněnce. Nejvyšší správní soud nad rámec nutného uvádí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci samé bylo podle obsahu správního spisu doručováno jak stěžovateli, tak jeho zmocněnci. I když doručování stěžovateli lze považovat za nadbytečné za situace, kdy stěžovatel měl ve správním řízení zmocněnce s procesní plnou mocí (srov. ust. § 25 odst. 3 správního řádu), nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu tento postup správního orgánu prvního stupně považovat za vadu řízení před správním orgánem. Rozhodující pro začátek lhůty pro podání odvolání přitom je datum doručení rozhodnutí zmocněnci stěžovatele.

[30] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – nový správní řád) rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Také v projednávané věci bylo odvolání stěžovatele žalovaným zamítnuto jako opožděné a z toho tedy vyplývá také určité zúžení přezkumu tohoto rozhodnutí krajským soudem.

[31] V této souvislosti je třeba konstatovat, že se krajský soud nemohl zabývat námitkou stěžovatele, že nebyl žalovaným ani správním orgánem prvního stupně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu. Tato námitka stěžovatele se nijak neváže k otázce, zda bylo odvolání stěžovatele možno považovat za opožděné nebo nikoliv.

[32] Totéž je třeba konstatovat také o námitce stěžovatele, že z úředního záznamu na č. l. 37 správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně konzultoval svůj postup s odvolacím správním orgánem. Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že

záznam na č. l. 37 správního spisu zní: *„Při osobní konzultaci na KÚ Olomouc – Mgr. Hrdlička. Po odeslání ověřené kopie rozhodnutí ověřené kopie rozhodnutí Mgr. Dvorskému. V daném případě se nejedná o mimoodvolací řízení. Nebude spis odeslán na KÚ Olomouc.“* Ze samotného textu úředního záznamu je tedy zjevné, že sice došlo ke konzultaci mezi správním orgánem prvního stupně a odvolacím správním orgánem, avšak tato konzultace se týkala pouze toho, zda má být správním orgánem prvního stupně postoupen spisový materiál odvolacímu správnímu orgánu či nikoliv. K této konzultaci také došlo až dne 5. 10. 2005, tedy po vydání rozhodnutí ve věci samé správním orgánem prvního stupně, které bylo vydáno již dne 23. 3. 2005. Stěžovatelem namítaná konzultace tedy byla konzultací řešící otázky ryze technického charakteru a nijak se netýkala (a z časového hlediska ani nemohla týkat) postupu při vydání rozhodnutí ve věci samé správním orgánem prvního stupně.

[33] K námitce stěžovatele, že krajský soud ani v jednom z provedených řízení nezdůvodnil, proč neprovedl důkazy vyjma výslechu Mgr. H., a to pouze v prvním řízení, nejprve Nejvyšší správní soud odkazuje na bod 25 odůvodnění tohoto rozhodnutí, kde již uvedl, že krajský soud v řízení po zrušení jeho předchozího rozsudku Nejvyšším správním soudem správně zdůvodnil, proč neprovedl důkaz výslechem Mgr. H.

[34] Dále Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel navrhoval v žalobě k provedení důkazu kromě svědecké výpovědi Mgr. H. také provedení důkazu výslechem poštovního doručovatele, který doručoval předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí stěžovateli. Tento důkaz by však také nemohl přinést žádná relevantní zjištění pro řízení před krajským soudem, neboť pokud jde o otázku doručení prvoinstančního správního rozhodnutí fikcí, byl krajský soud vázán závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozhodnutí o předchozí kasační stížnosti. Totéž platí o důkazu výslechem poštovního doručovatele, který doručoval předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí obecnému zmocněnci. Pokud se pak jedná o otázku doručování předvolání k ústnímu jednání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato otázka nemohla být krajským soudem řešena s ohledem na to, že se nijak nevztahuje ke včasnosti odvolání stěžovatele (srov. bod 30 odůvodnění).

[35] Dále stěžovatel navrhoval důkaz výpisem ze své zdravotnické dokumentace a zprávou svého zaměstnavatele o čerpání dovolené na zotavenou v roce 2005. Tyto důkazy měly zřejmě směřovat k prokázání faktu, že stěžovatel se nezdržoval ani v místě bydliště ani v zaměstnání v době doručování prvoinstančního správního rozhodnutí. Jak již však bylo uvedeno výše (srov. bod 29 odůvodnění) bylo pro posouzení nastání fikce doručení rozhodující doručování prvoinstančního správního rozhodnutí zmocněnci stěžovatele, Mgr. H. Za těchto okolností by tedy bylo nerozhodné, kde se nacházel v době doručování prvoinstančního správního rozhodnutí sám stěžovatel, příp. zda se zdržoval v místech, kam mu bylo doručováno, provedením těchto důkazů krajským soudem by tedy nebyly zjištěny skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.

[36] Pod bodem IV. žaloby též navrhoval stěžovatel provedení důkazu svědeckou výpovědí bratra stěžovatele, P. D. Není však jasné, které skutečnosti měly být svědeckou výpovědí bratra stěžovatele prokázány.

[37] Pod bodem VII. žaloby stěžovatel navrhoval provedení důkazu měřením přístroje na určení alkoholu v krvi z dechu fyzické osoby, ze kterého měla být zřejmě zjištěna přesnost přístroje. Dále stěžovatel navrhoval důkaz svědeckou výpovědí policistů, kteří prováděli v roce 2004 silniční kontrolu stěžovatele. Zde Nejvyšší správní soud opět připomíná, že žaloba byla podána proti rozhodnutí žalovaného o odvolání, kterým bylo shledáno jeho odvolání opožděným a z tohoto důvodu zamítnuto. Navrhované důkazy se tak vztahovaly ke skutečnostem, které nebyly relevantní pro rozhodnutí krajského soudu ve věci, neboť se netýkaly okolností podstatných pro posouzení včasnosti stěžovatelem podaného odvolání a nemohlo z nich tedy vyplynout, zda byl stěžovatel zkrácen na svém právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu první instance (srov. bod 30 odůvodnění).

[38] Stěžovatel konečně namítal, že rozsudek krajského soudu trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť krajský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku pouze odkázal na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by uvedl úvahy, kterými se řídil, podklady svého rozhodnutí a důvody, proč neprovedl navržené důkazy. Nejvyšší správní soud sice dává stěžovateli zapravdu v tom, že rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností byl odůvodněn velmi kuse, na druhou stranu však, jak vyplývá z výše uvedeného, ani zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k novému řízení by nemohlo vést k výsledku příznivějšímu pro stěžovatele, neboť námitky stěžovatele by nemohly být shledány důvodnými. Nejvyšší správní soud má za to, že sám důsledně osvětlil nedůvodnost námitek stěžovatele.

[39] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu